

Caminar i badar

Hi ha moltes maneres de practicar un exercici, que pot esdevenir un esport, cada vegada més recomanat per a la salut, com és el d'anar a caminar. Fa pocs dies en una passejada matinal comentaven si s'havien de fer rutes més curtes o més llargues i algú va manifestar que per a ell la millor proposta és la que permet "caminar i badar". Va explicar que es tractava de fer recorreguts que no fossin feixucs, que no s'hagués d'anar de pressa, per tal de poder aturar-se a contemplar un arbre majestuós, un paisatge imponent, una masia, una font, i alhora explicar en cada cas si se'n sap alguna cosa.

En un món pendent del rellotge, on sovint el que compta és trobar la via més ràpida, on es tria el mitjà de transport que ens fa perdre menys temps, on les autopistes s'imposen a les carreteres, hi ha qui decideix anar a peu i sense córrer. Al mig del tràfec diari cada cop hi ha més persones disposades a trencar-lo amb propostes com l'esmentada, encara que no és fàcil canviar certs hàbits i descobrir que el que ens envolta a segons quins indrets es mereix ser contemplat.

De fet la paraula "badar" o "badoc" més aviat s'usa despectivament perquè s'atribueix al qui no vigila, al qui s'entreté injustificadament, al qui s'encanta mirant alguna cosa, que és com la defineix el diccionari. Evidentment, en el cas que ens ocupa, el sentit que se li dóna és ben positiu, perquè l'acció que es fa no és ni casual ni sense raó, és amb l'objectiu premeditat d'aprofitar, pel coneixement o per la bellesa, tot allò que un es troba en el camí.

Però per poder aprofitar plenament aquesta opció no n'hi ha prou amb triar la ruta i el pas, ja que ens hem de poder adonar de què veuen els nostres ulls i com que no hi estem habituats fàcilment passem de llarg davant de coses que ens haurien de fer badar. Si es tracta de la natura, no hi ha massa per-

sones, sobretot entre els més joves, que coneguin bé les plantes i els arbres per poder-los distingir i apreciar; per això és tan agradable caminar amb algú que ens ho expliqui. Quan es tracta de la història o de l'arquitectura, tret dels fets o dels edificis més emblemàtics, la necessitat del comentari es fa encara més palesa. Quan la passejada pot ser per un indret urbà, per exemple, el costum és de mirar en la línia horitzontal i així ens passen desapercebudes les imatges més interessants dels perfils dels edificis, que molt sovint són els que ens permeten reconèixer-los com d'una època o d'un estil arquitectònic determinat. No vol dir que ens hàgim d'estudiar el trajecte, que ja és bo de fer-ho si és possible, però si més no anar amb la disposició de "contemplar", de mirar a poc a poc per poder copsar el màxim del que arriba als nostres ulls i que potser no hem tingut l'oportunitat que ens ho ensenyessin.

Algú en diu badar, altres contemplar, hi ha qui ho fa pel seu propi compte, hi ha qui aprofita propostes organitzades, però no és casualitat que cada vegada hi hagi més ofertes d'aquest tipus, perquè, malgrat les pressions i el bombardeig de missatges que empenyen vers un ritme de vida en certa mesura deshumanitzat que no volen deixar espai per a la reflexió, per a la personalització, sorgeix la reacció de les persones, d'aquelles dimensions i actituds que els són pròpies i que han quedat esmoreïdes. Encara que sigui en una altra vessant, potser amb la mirada cap endins, però forma part del mateix context, ¿qui havia de pensar fa un temps en la demanda que hi ha per passar caps de setmana i vacances a les hostatgeries dels monestirs i santuaris, tant per part de joves com de més grans?

Jaume Dantí i Riu

LAMPISTERIA - ELECTRICITAT - AIGUA

CASALS

Exposició i venda de tota classe
d'aparells electrodomèstics

Neveres - Rentadores - Cuines
Objectes de regal - Llistes de boda

Telèfon 93 844 81 35 EL RIERAL

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA